

gelse af lov om bemyndigelse til opretholdelse af en dansk styrke i udlandet.

Valgt blev: *Victor Gram, Holger Eriksen, Jens Hansen, Poul Hansen* (Grenaa), *Poul Hansen* (Kalundborg), *Urban Hansen, Per Hækkerup, Frøde Jakobsen, Arnth Jensen, N. Chr. Christensen, Gideon, Jørgen Gram, Ladefoged, Carsten Raft, Ole Bjørn Kraft, Reedtz-Thott og Johs. Christiansen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om sygehusvæsenet.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4292, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 631).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Johs. E. Larsen): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget under sit arbejde drøftet spørgsmålet om at ændre reglerne for udbetaling af tilskuddene, da man i udvalget er af den opfattelse, at i områder med særlig stor befolkningstilvækst bør det faktiske folketal lægges til grund ved beregningen af indbyggertilskuddet. Da det foreliggende lovforslag imidlertid kun omfatter indeværende finansår, hvor man har et fyldestgørende udgangspunkt med hensyn til befolkningstallet, har man fra udvalgets side blot villet pege på forholdet med henblik på kommende år.

Man har endvidere drøftet spørgsmålet om ekstra tilskud til sygehuse, der påføres udgifter ved behandling af tilskadekomne trafikanter. Der er i udvalget enighed om, at dette spørgsmål bør tages op til nærmere overvejelse i den kommende tid.

Jeg skal med disse bemærkninger på udvalgets vegne indstille lovforslaget til vedtagelse uforandret.

Oluf Pedersen: Vi må fastholde, at det er bedre at svare en del af jordrenten til dæk-

ning af amternes udgifter end at svare personlige skatter af arbejdsindtægter, også når det gælder sygehusudgifter; derfor er vi imod dette lovforslag, som vi var imod dets forgængere.

Derimod sagde jeg allerede ved første behandling, at der var grund til at se nærmere på, hvem der burde betale for de tilskadekomne ved færdselsulykker. Der har været drøftet en særlig forsikring, som skulle betales af de motorkørende; men mange ulykker skyldes jo andre vejfarendes uagtsomhed, ligesom en sådan ordning ville give ny administration med opkrævning o. s. v. Derfor vil jeg give tilslutning til den opfattelse, som også udvalget er enedes om ifølge betænkningen, at sygehusudgifter i forbindelse med trafikulykker — jeg går ud fra, at det drejer sig om en rimelig del af disse udgifter — hvor motortrafikanter er implicerede, skal afholdes af motorafgifterne.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg takker udvalget for den enstemmige indstilling om lovforslagets vedtagelse i uændret skikkelse.

Jeg har bemærket, hvad der er skrevet i betænkningen om det ønskelige i ved beregningen af det tilskud, der her er tale om, at lægge det faktiske folketal til grund indenfor de områder, hvor befolkningstilvæksten er særlig stor. Men ligger det ikke sådan, at dette spørgsmål ikke har synderlig stor interesse i forbindelse med det foreliggende lovforslag? Som bekendt er et forslag til ny sygehuslov til behandling i et udvalg, og i det forslag er vi gået bort fra det nu eksisterende beregningsgrundlag og over til et nyt, for hvilket folketallet ingen betydning vil få. Hvad angår ordningen for indeværende år, har spørgsmålet jo ikke nogen praktisk betydning, da den er bundet til det folketal, som fremgår af den sidste folketælling. Forsåvidt det nævnte nye forslag går igennem, har spørgsmålet altså ingen praktisk interesse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 349, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 609).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Nina Andersen): Folketinget har nu i 2 samlinger beskæftiget sig med forslag til ny lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. Der har i denne periode fundet en grundig udvalgsbehandling sted; der er stillet mange spørgsmål til justitsministeren, som har svaret dels skriftligt, dels mundtligt i den lange række samråd, der har været afholdt. Også deputationer har haft foretræde for udvalget.

Det er gennem udvalgsarbejdet lykkedes at nå frem til enighed på en række punkter, som var genstand for debat ved første behandling i samlingen 1954—55. Men på enkelte afgørende punkter er der ikke opnået enighed, og udvalget har delt sig, jeg havde nær sagt i to flertal og to mindretal; det er dog kun enkeltpersoners stilling, der er skyld i denne deling.

Jeg skal kort gennemgå de af justitsministeren, af udvalget og af de 2 flertal stillede ændringsforslag og motivere dem og skal derefter gøre rede for, hvorfor flertallet ikke har kunnet tilslutte sig de af mindretallene stillede ændringsforslag. Det første af de ændringsforslag, som har et flertals

tilslutning, er ændringsforslag nr. 2 til § 1, stk. 1, nr. 1, 2. punktum. Ændringsforslaget, der er stillet af justitsministeren, drejer sig om en ændret formulering af den medicinske indikation, som blev fastslået ved loven af 1937, og tager sigte på at gøre afgrænsningen af indikationen helt klar. Ændringsforslaget indeholder ikke nogen realitetsændring, men tilsigter en tydeliggørelse af, at udtrykket „de forhold, hvorunder kvinden må leve“ ikke alene sigter på de tilfælde, i hvilke svangerskabsafbrydelse er indiceret ved truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande, men også på, om en bestående fysisk eller psykisk sygdom er af en sådan karakter, at der bør kunne foretages svangerskabsafbrydelse på rent medicinsk indikation. Det er mig om at gøre at understrege, at også med denne formulering er det fastholdt, at indikationen er bundet til en sygelig tilstand hos kvinden.

Ændringsforslag nr. 4 er stillet af et flertal og drejer sig om den mulighed, der foreslås givet for i særlige tilfælde, hvor de klassiske indikationer ikke giver adgang til svangerskabsafbrydelse, dog at kunne foretage en sådan. Denne bestemmelse har givet anledning til mange drøftelser i udvalget og er for flertallets vedkommende resulteret i en ny redaktion. I denne redaktion fastholder man bestemmelsen, men det er fremhævet, at den kun kan anvendes i undtagelsestilfælde; det hedder i flertallets affattelse: „i ganske særlige tilfælde“ og „når . . . andre lægeligt begrundede forhold medfører, at kvinden skønnes uegnet til at tage vare på sit barn“.

Ændringsforslag nr. 5 er ligeledes et flertalsforslag og er tiltrådt af justitsministeren. Det drejer sig om fastsættelsen af fristen, indenfor hvilken svangerskabsafbrydelse kan finde sted. I lovforslaget hedder det:

„Afbrydelse af svangerskab må i de i § 1, stk. 1, nr. 2—4, omhandlede tilfælde normalt ikke foretages efter udløbet af den 20. svangerskabsuge.“

Der har været mange drøftelser om denne bestemmelse. Flertallet har ikke ment, man burde fastholde den nugældende bestemmelse: at svangerskabsafbrydelse normalt ikke må foretages efter udløbet af den 3. svangerskabsmåned, og jeg kan her citere, hvad det ærede medlem fru Edel